

(əvvəli ötən sayımızda)

İşıqlı Atalı

Oda yanmış quru cismimdə
həvadan qeyri – deyir,
Həm də
Bəzmi-eşq içrə, Füzuli, necə
ah eyləməyim,
Nə təməttə bulunur neyde
sədadan qeyri, – söyləyir.
İztirabda qovrulduqca iztirabı
doğrudur. “Ney üçün səda nədir
sə, ömür üçün iztirab odur”
deyir.

Əzablı olduğu dərəcədə nik-
bindir Füzuli, əzab üstə nikbin-
dir Füzuli, nikbincəsinə əzablıdır

səldir.

Bəla həm sarsıdır, həm çağırır.
Bu səbəbdən də “Eşqdən canımda
pünhan bir mərz var, ey həkim!” –
deyir,

həm də

**“Gəl mənim tədbiri-bihudəmə
də sən bir səy qıl,**

**Kim olam bu dərdə artıraq
giriftar, ey həkim!” – deyir.**

**Bəlaya düşən daha çox (ar-
tıraq) düşmək istəyir, çünki bə-
lanın səbəbini, qədr-qiyətini
yaxşı bilir.**

**Bəla sevdası, bəla səadəti
vəsf olunur, bələdə səadət tapı-
lır, bəlaya səhhət tapılmaz.**

Asif Atanın Füzulisi

kamilliyə çatandır.

Ey Füzuli, qılmazam tərki-tə-
riqi-eşq kim,

Bu fəzilət daxili əhli-kəmal
eylər məni! – deyəndir.

Dərddən lal olandır, “surətə”
çevriləndir, bağırdeşiləndir, an-
caq həm də dərddən güc alan-
dır, dərdsizin nəsihətini rədd
edəndir.

Ey Füzuli, eşq mə'nin qılma
nəşədən qəbul,

Əql tədbiridir ol, sanma ki,
bir dünyadı var! – söyləyəndir.

Dərd məskənində yaşayır
Füzuli və bu məskəndən qeyri-
məskən tanımır.

Edəməm tərki-Füzuli, səri-
kuyin yarı,

Vətənimdir, vətənimdir, vətə-
nimdir, vətənim! – deyir.

**Dərdli olduğu dərəcədə nik-
bindir Füzuli, dərd üstə nikbindir
Füzuli, dərdli nikbindir Füzuli.
Bu – yüksək, müdrik nikbinlikdir,
bəsitlərin əli çatmayan, ünü yet-
məyən, ağılasığmaz, idraki nik-
binlikdir. Ona yetmək üçün yol
getməlisən!**

**5. Kədərdə bilinir nikbinlik!
Əzabda bilinir nikbinlik!
Bələdə bilinir nikbinlik!
Dərddə bilinir nikbinlik!
12-ci il (1991)**

**2. Əzabdan qovrulmağa nə
var, əzabdan yoğrulmaq gərəkdir!**

**Füzuli əzabın bütün çalarları-
nı, çeşidlərini, pillələrini görür,
bilir, – görsədir, bildirir, ancaq
əzabdan ürkmür, qorxmur, qaç-
mır – əzablaşır, əzabla mövcud-
laşır.**

**Bulmuşam yanmaqda bir
hal, özgə halı neylərəm! – deyir.**

**Canı odlara yanır Füzulinin,
ahı göylərə qatır Füzulinin, fə-
qət yanmağından, odlanmağından
dönmür Füzuli, yandıqca yanır,
odlandıqca yaşayır.**

Həm: Yənə ol mah mənim
aldı qərarım bu gücə,

Çıxacaqdır fələyə naleyi-za-
rım bu gecə! – deyə fəryad qo-
parır, həm də:

Şəmi-şəmi-firqətem, sübhi-
visalı neylərəm! – deyir.

Həm Şəbi-hicran yanar canı-
m, tökər qan çeşmi-giryanım
– deyə nalə çəkir, həm də qanlı,
qadalı, əzablı, işgəncəli sevdad-
dan usanmır ki, usanmır!

Həm

Neyi-bəzmi-qəməm, ey ah,
nə bulsan yələ ver

Füzuli, bu – yüksək, müdrik nik-
binlikdir, bəsitlərin əli çatmayan,
ünü yetməyən, ağılasığmaz, id-
raki nikbinlikdir. Ona yetmək
üçün yol getməlisən!

3. Bəlaya dözməyə nə var,
bələdə böyümək gərəkdir!

Bəla tapılır, tanınır, sarsıdır,
həm də bəsləyir, böyüdür, yük-

Var bir dərdim ki, çox dər-
mandan artıqdır mana,

Qoy məni dərdimlə, dərman
eyləmə, var, ey həkim!

Bəlaya düşən bələdən kə-
narda səhhət aramır:

Rənc çəkmə, sihhət ümidin
Füzulidən götür

Kim, qəbuli sihhət etməz

böylə bimar, ey həkim! – deyir.

Bələli olduğu üçün nikbindir
Füzuli, bələli olduğu dərəcədə
nikbindir Füzuli, bəla üstə nik-
bindir Füzuli, nikbincəsinə bəla-
lıdır Füzuli. Bu – yüksək, müdrik
nikbinlikdir, bəsitlərin əli çatma-
yan, ünü yetməyən, ağılasığmaz
idraki nikbinlikdir. Ona yetmək
üçün yol getməlisən!

4. Dərddən dağlanmağa nə
var, dərddən idraklanmaq gərəkdir!

Füzuli misilsiz, heyretamiz
dərəcədə dərdlidir:

Olşaydı məndəki qəm Fərha-
di mübtələdə,

Bir ah ilə verərdi min Bisutu-
ni badə.

Füzulinin dərdhəllığı mütləq-
dir, ömüraparandır, can alandır,
adımı yerden-göydən ayırandır:

Eylə bədhələm ki, idrak et-
məzəm ki, dünya nədir

Mən kiməm, saqi olan kim-
dir, meyi-səbha nədir.

Ancaq Füzuli həm də misil-
siz, heyretamiz “dərdpərəstdir”
(çünki dərddən idrak alandır),